

**Міністерство освіти і науки України
Національна академія педагогічних наук України
Асоціація університетів України
Одеська обласна державна адміністрація
Одеська міська рада
Одеський обласний інститут удосконалення вчителів
Освітньо-культурний центр «Інститут Конфуція»**

**ПІВДЕННОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ
ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ К. Д. УШИНСЬКОГО**

МАТЕРІАЛИ

ІІІ МІЖНАРОДНОГО КОНГРЕСУ

**«ГЛОБАЛЬНІ ВИКЛИКИ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ
В УНІВЕРСИТЕТСЬКОМУ ПРОСТОРІ»**

18-21 травня 2017 року

Місце проведення:

**Південноукраїнський національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського
(м. Одеса, вул. Старопортофранківська, 26)**

**Одеса
2017**

У діяльності правоохоронців часто виникають конфліктні ситуації, які нерідко переростають у конфлікти. Зазвичай такі конфлікти виявляються складними і різноманітними, оскільки правоохоронці під час виконання службових обов'язків зіткнулися з ситуаціями, які пов'язані з образами, насильством над особистістю, опорами представникам влади, різноманітними злочинами тощо.

Вивчаючи причини виникнення конфліктів у професійній діяльності працівників правоохоронних органів, слід урахувати, що система ОВС характеризується наявністю елементів (підсистем), котрим притаманні субординаційні та координаційні зв'язки; цілісністю та якісна своєрідність відносно самостійності. Тому в процесі виконання своїх функціональних завдань органи внутрішніх справ вступають в управлінські та організаційні відносини (як внутрішньосистемні, так і зовнішні) з різними елементами державних структур. Ці відносини можуть бути вертикальними (влади – підпорядкування) і горизонтальними (співпраці – погодження).

Головною особливістю конфліктів у правоохоронній діяльності є те, що їх розв'язання вимагають верховенства права. Проте не всі конфлікти, які виникають в професійній діяльності правоохоронців становлять об'єкт правового регулювання. Іноді юридизація конфлікту не може дати бажаного результату або є неможливою. Бувають ситуації, коли форма конфлікту, який відбувається в професійній діяльності правоохоронців, потребує інших засобів і методів вирішення. Підставами для класифікації конфліктів у правоохоронній діяльності можуть бути джерело конфлікту, зміст, значимість, тип дозволу, форма вираження, тип структури взаємин, соціальна формалізація, соціально-психологічний ефект, соціальний результат. Конфлікти можуть бути конструктивні і деструктивні, ділові і емоційні внутрішньогрупові й міжгрупові, внутрішньоособистісні і міжособистісні, приховані і явні, інтенсивні і стерті, короточасні і затяжні, вертикальні і горизонтальні тощо. Для ефективного розв'язання конфлікту, необхідно з'ясувати його причину, визначити його належність до того чи іншого виду.

Література

1. Бандурка А. М. Психологія управління / А. М. Бандурка, С. П. Бочарова, Е. В. Землянская. – Х. : ООО «Фортуна-пресс», 1998. – 464 с.
2. Яворська Г. Х. Педагогіка для правників / Г. Х. Яворська. – К. : Знання, 2004. – 324 с.

МОДЕЛЬ СИСТЕМИ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ СПРЯМОВАНОСТІ ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОЇ ШКОЛИ

Ягоднікова В. В.

Міжрегіональна академія управління персоналом, Україна

Теоретичне дослідження проблеми інновацій у вихованні, аналіз досвіду створення і впровадження інновацій у виховний процес загальноосвітньої школи дали підстави побудувати модель системи формування інноваційної спрямованості виховного процесу загальноосвітньої школи, яка розуміється як складна система, що відображає її основні структурні складові, визначається метою і концептуальними засадами, складається з методів, прийомів, способів вирішення проблеми, а також їх контролю та корекції.

Цілісність моделі забезпечується сукупністю її підсистем та єдністю структурних компонентів. У структурі моделі системи формування інноваційної спрямованості виховного процесу загальноосвітньої школи виділено цільову, концептуальну, організаційну, процесуальну та результативну підсистеми.

Цільова підсистема репрезентує мету моделі – сформованість інноваційної спрямованості виховного процесу, визначається вона на основі соціального замовлення, з урахуванням особливостей регіону і школи, а також потреб суб'єктів виховання.

Концептуальна підсистема є методологічною основою формування системи інноваційної спрямованості виховного процесу загальноосвітньої школи, визначає вихідні методологічні та психолого-педагогічні положення цього процесу. Основними методологічними підходами є: особистісно-діяльнісний, що передбачає правильно організовану, різноманітну, активно суб'єктивну й особистісно значущу діяльність суб'єктів виховання, пріоритетністю якої є орієнтація на особистість учня з максимальним урахуванням його мотивів, потреб, цілей, здібностей, національних, статевих, вікових, індивідуально-психологічних особливостей; аксіологічний підхід – орієнтація виховного процесу на досягнення в його суб'єктів найвищого морально-духовного розвитку, сприяння формуванню в них ціннісного ставлення до себе, оточуючих і довкілля, забезпечує можливості саморозвитку і самореалізації; системний підхід акцентує увагу на формування інноваційної спрямованості виховного процесу загальноосвітньої школи як складної

системи, компоненти якої взаємодіють і зумовлюють цілісність означеного процесу, передбачають визначення мети, завдання, сутності, складових, структури, змісту цього процесу.

Провідними принципами, що відображають концептуальну єдність їх відбору, є принципи, що зумовлені особливостями інновацій у виховному процесі (цілісність, науковість, варіативність, технологізація, гнучкість і доцільність використання інновацій у виховному процесі); принципи, що стосуються суб'єктів виховання (гуманізація і демократизація, культуровідповідність, національна спрямованість).

Організаційна підсистема відображає чинники формування системи інноваційної спрямованості виховного процесу загальноосвітньої школи (за змістом – соціально-педагогічний, організаційно-методичний і психолого-педагогічний; за характером дії – об'єктивний та суб'єктивний; за ступенем впливу – керований та некерований), які виникають на загальношкільному рівні, на рівні учнівського колективу та рівні суб'єктів виховання.

Стрижнем цієї підсистеми є структура інноваційної спрямованості виховного процесу загальноосвітньої школи, яку складають взаємозалежні і взаємопов'язані компоненти (ресурсний, функціонально-діяльнісний, рефлексивно-регулювальний).

Ця підсистема також включає педагогічні умови формування інноваційної спрямованості виховного процесу загальноосвітньої школи, а саме: актуалізація мотивації педагогів до інноваційної виховної діяльності, удосконалення знань педагогів та набуття ними досвіду організації інноваційної виховної діяльності з використанням інтерактивних методів у системі методичної роботи школи, організація творчої взаємодії суб'єктів виховного процесу загальноосвітньої школи на основі його інноваційної спрямованості, управління інноваціями у виховному процесі загальноосвітньої школи.

Процесуальна підсистема відображає етапи, за якими здійснюється формування інноваційної спрямованості виховного процесу загальноосвітньої школи (підготовчий, організаційний, операційний, продуктивний).

Реалізація моделі здійснюється за формами (інноваційні, демократичні, інтерактивні, а також загальношкільні, групові та індивідуальні) та методами (діагностики, прогнозування, управління опором, організації інноваційного процесу, стимулювання та коригування інноваційної діяльності, координації та регуляції, контролю та аналізу).

Ця підсистема включає науково-методичний супровід, що складається з спецкурсу «Використання новітніх технологій розвитку творчої особистості дитини» (у програмі курсів підвищення кваліфікації вчителів), міні-модулю «Інноваційна спрямованість виховного процесу» (у програмі курсів підвищення кваліфікації заступників директорів з виховної роботи та педагогів-організаторів), тренінгу «Психолого-педагогічний супровід формування інноваційної спрямованості виховного процесу» (для заступників директорів з виховної роботи, педагогів-організаторів, класних керівників, репрезентованих в авторському майстер-класі), навчально-методичних посібників «Розвиток мотивації педагогів до інноваційної виховної діяльності», «Інтерактивні форми і методи навчання у вищій школі», методичної розробки «Інтерактивні форми і методи виховання учнів».

У випадку одержання результатів, які не відповідають очікуваним передбачена корекція, в ході якої виявляються причини отримання таких результатів і здійснення необхідної корекції чинників, педагогічних умов, науково-методичного супроводу або форм і методів формування інноваційної спрямованості виховного процесу.

Результативна підсистема включає критерії (забезпечувальний, процесуальний, особистісний) та рівні (високий, достатній, задовільний, низький) за якими здійснюється оцінювання отриманого результату – позитивної динаміки сформованості інноваційної спрямованості виховного процесу загальноосвітньої школи.

Отже, запропонована модель є інструментом системи формування інноваційної спрямованості виховного процесу загальноосвітньої школи. Вона відображає цілі, концептуальні засади, умови і засоби організації, здійснення й оцінювання означеного процесу.

ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ІСТОРІЇ ДО РОЗВИТКУ ІСТОРИЧНОГО МИСЛЕННЯ УЧНІВ НА УРОКАХ ІСТОРІЇ

Яновська Л. Г.

Університет Ушинського, Україна

В умовах інформаційного суспільства зростає потік інформації і сучасним школярам дуже важко орієнтуватися та оцінювати історичні події. Тому однією із важливих проблем в навчанні історії є проблема формування активного, творчого мислення у школярів та розвитку історичного